

Trilogia *La noia invisible* 3

**BLUE
JEANS
LA
PROMESA
DE LA JULIA**

Columna

BLUE JEANS
LA PROMESA
DE LA JULIA

Traducció de Núria Parés Sellarès

COL·LECCIÓ CLÀSSICA

TÍTOL ORIGINAL: *LA PROMESA DE LA JULIA*

PRIMERA EDICIÓ: MARÇ DE 2020

© FRANCISCO DE PAULA FERNÁNDEZ, 2020

© DE LA TRADUCCIÓ: NÚRIA PARÉS SELLARÈS, 2020

© EDITORIAL PLANETA, S.A.

© COLUMNA EDICIONS, LLIBRES I COMUNICACIÓ, S.A.U.

AV. DIAGONAL, 662-664 - 08034 BARCELONA

ISBN: 978-84-664-2635-0

DIPÒSIT LEGAL: B. 3.314-2020

FOTOCOMPOSICIÓ: GAMA, SL

www.columnaedicions.cat

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

El paper utilitzat per imprimir aquest llibre està qualificat com a ecològic i procedeix de boscos gestionats de manera sostenible.

Dilluns, 11 de març de 2019

—És important la professió del passatger?

—Sí, és molt important.

—No em diguis que és capellà!

L'expressió de la cara d'en Daniel canvia de cop. La Julia el mira fixament esperant una resposta. La Yi Lin està asseguda amb ells a la taula de la cafeteria de la facultat, i també observa el noi amb impaciència.

—Sí, és capellà —respon finalment en Daniel, que ha deixat passar uns segons per mantenir l'expectació.

—Doncs ja el tinc —diu la Julia, somrient.

—De debò? Ja has trobat la clau del cas? No m'ho puc creure! —diu la Yi, eufòrica—. Tinc l'amiga més llesta del planeta!

Unes quantes persones es giren cap al trio d'estudiants quan senten els crits de la noia de trets asiàtics nascuda en un poble d'Albacete.

—No cridis tant! —protesta en Daniel, molest, i s'acosta el dit índex a la boca per indicar-li a la Yi que calli—. A veure, Julia, quina és la solució de l'enigma?

El noi ha plantejat un enigma a les seves amigues: un home entra en un avió i es dirigeix a la part posterior de l'aparell. Viatja cap a Roma des de Madrid. Guarda la maleta al portaequipatges i s'instal·la al seient de la finestra, situat a la part dreta d'una de les últimes fileres. Tanca els ulls per relaxar-se i respira fondo. No li agrada volar, però aquesta vegada no té cap més remei que fer-ho. L'avió s'enlaira i, al cap de deu minuts de vol, l'home sent una cosa que l'esgarrifa. Es descorda el cinturó de seguretat, s'aixeca i comença a cridar com un boig. Està convençut que la seva vida corre perill. Al cap d'uns instants, els seus pitjors presagis es fan realitat.

—Sí! Va, digues la solució! —exclama la Yi, que ignora completament el comentari que li acaba de fer en Daniel—. Estic intrigadíssima.

—Potser m'equivoco —contesta la Julia, que beu un glop de cafè abans de continuar—, però jo crec que el que ha sentit l'home al cap de deu minuts d'haver-se enlairat és la veu del pilot presentant-se i anunciant les condicions del viatge. És això, Dani?

—Correcte.

—Molt bé. El capellà ha reconegut la veu, l'havia sentit feia poca estona, a l'església. M'imagino que el pilot s'ha anat a confessar i li ha dit que se suïcidaria posant una bomba a l'avió, o fent estavellar l'aparell o alguna cosa d'aquest estil. M'equivoco?

—No, no t'equivoces. Una bomba.

—I quan el capellà reconeix la veu del paio que li ha confessat que se suïcidaria posant una bomba en un avió, es posa histèric i comença a cridar, perquè sap que es morirà! —exclama eufòrica la Yi, que s'aixeca de cop—. Quina història més genial!

En Daniel la mira amb cara de pocs amics, perquè ja

torna a cridar l'atenció de la gent que està asseguda a prop d'ells. Després se centra de nou en la Julia.

—És una història que vaig llegir en un llibre d'enigmes. Com has sabut que el passatger era un capellà?

—Se m'ha acudit quan has dit que anava a Roma. Anava al Vaticà, oi?

—Exacte. Ben jugat.

—Ha sigut sort —diu la Julia, mentre somriu i es grata la nuca—. Quan m'has confirmat això, ja he visualitzat mentalment tota la resta.

—Ja m'agradaria tenir aquest cap! —diu en Daniel, deixant anar un esbufec.

Tot i que molt sovint li diuen coses semblants, la Julia sempre s'avergonyeix una mica dels afalacs que rep per la seva intel·ligència i la seva memòria prodigiosa. És conscient que té una ment privilegiada, però no funciona tal com la gent es pensa. La ment s'ha de posar en marxa, i això no és gens fàcil.

—He perdut l'aposta, o sigui que el cafè de demà el pago jo —diu en Dani, que buida la seva tassa i s'aixeca de la cadira—. Ja veig que hauré de buscar un enigma més complicat. Ets massa llesta.

—Apa, no n'hi ha per a tant.

—Al final t'agafaré mania, Julia Plaza... Ens veiem a classe.

El noi s'acomia de les dues noies i es dirigeix cap a la porta de la cafeteria. Totes dues el segueixen amb la mirada fins que desapareix.

—Ai, que maco! M'encanta.

—Gairebé no se't nota —comenta la Julia, amb ironia.

—Creus que tinc alguna possibilitat amb ell?

No és la primera vegada que la Yi li fa aquesta pregunta, i ella no sap mai què ha de respondre. En Dani és

bastant guapo. No és pas el noi més atractiu del món, però té alguna cosa que crida l'atenció. Potser són els cabells arrissats castanys, gairebé rossos, o els seus ulls grossos i verds. O potser és el seu nas llarg i afilat, que dona una personalitat especial als seus trets facials. La qüestió és que a la seva amiga li agrada, i malgrat que la Yi sovint deixa anar tot el que li passa pel cap, no ha sigut capaç de dir-l'hi al noi.

—Tens les mateixes possibilitats que qualsevol altra. No t'infravaloris —contesta la Julia, que no té ganes de donar voltes al tema. Tot seguit, es posa dreta—. He d'anar a buscar unes fotocòpies a reprografia. M'hi acompanyes?

—Ostres, falten quatre minuts perquè comenci la classe i encara he d'anar al lavabo.

—D'acord, doncs ens veiem ara a fonaments criminològics.

—Que divertit...

La Julia somriu per la cara que fa la seva amiga. Aquesta no és l'assignatura preferida de la Yi; en canvi, a ella li agrada. El que han estudiat fins ara durant el semestre ho ha trobat molt interessant.

Les noies es fan una abraçada i un petó a la galta i se separen. La Yi ha sigut un suport important per a la Julia aquests primers mesos a la universitat. I també a la inversa. Totes dues s'han ajudat des del principi, quan encara no coneixien ningú i intentaven adaptar-se a aquesta nova etapa de la seva vida.

La Julia camina de pressa per un dels passadissos de la facultat. No vol arribar tard a classe, tot i que sap que el professor sempre s'endarrereix, com a mínim cinc minuts.

—Julia! —crida algú darrere seu.

La Julia s'atura i es gira. La persona que se li acosta a pas ràpid és, precisament, el professor de fonaments criminològics. L'Ernesto Valle és solter i acaba de fer trenta-quatre anys, segons el que va poder tafanejar la Julia a la seva pàgina de Facebook, oberta a tothom. Li han començat a caure els cabells en algunes zones del cap, i també té algun pèl blanc a la barba, que sol portar de tres o quatre dies. Però el que més caracteritza aquell home és la seva veu profunda. Alguns dels companys de classe li diuen el Locutor. I és que el professor Valle s'hauria pogut dedicar perfectament a la ràdio o al doblatge.

—Tens un moment? Et volia comentar una cosa.

—Ai, és que he d'anar a buscar unes fotocòpies a reprografia, i d'aquí a un parell de minuts comença la seva classe.

L'home consulta el rellotge i assenteix amb el cap.

—És veritat. Bé, et pots quedar després de classe?

—Tinc psicologia de la personalitat.

—I després?

—Després me'n vaig a casa —contesta la Julia, que amb tanta insistència ja se li desperta la curiositat—. Però em puc quedar una estona.

—Perfecte. El meu despatx és el 54. Saps on és?

—Sí, em conec bé la universitat.

—Fantàstic, doncs no t'entretinc més. Ens veiem ara a classe. No començarem fins que no arribis.

L'home esbossa un somriure i es gira per tornar pel mateix lloc per on havia vingut. La Julia es queda pensativa uns instants, confosa per aquesta conversa. Què deu voler, l'Ernesto Valle?

L'hora de classe se li fa molt llarga. Abans d'anar-se'n, el professor li recorda que han quedat, però sense donar-li cap pista del que vol parlar amb ella.

La classe de psicologia de la personalitat encara és pitjor. A la Julia li fa la sensació que els minuts no passen. Quan s'acaba, esbufega, alleujada, i recull les coses apresadament.

—Yi, ves-te'n sense mi. Ja agafaré el pròxim bus.

—Què ho fa?

—L'Ernesto Valle vol parlar amb mi. He d'anar al seu despatx.

—I de què vol parlar?

—No ho sé, no m'ho ha dit. Fins després!

La Julia li fa una breu abraçada a la seva amiga i surt corrents de l'aula. Mentre va cap al despatx número 54, reflexiona sobre què deu voler el professor. Potser ha fet alguna cosa malament? No recorda que hagi passat res que pogués cridar-li l'atenció. A més, el to de la conversa ha sigut amable. No, segur que no la vol esbrincar. I si és per alguna cosa relacionada amb el seu passat? I si ha descobert que era companya d'institut de l'Aurora Ríos? I si s'ha assabentat que ella va ser una de les perjudicades en l'explosió del metro de l'aeroport a finals del 2017? Fins ara, ningú de la universitat li ha comentat res sobre aquestes dues històries que han marcat els últims dos anys de la seva vida.

La porta del despatx està tancada. La noia hi truca i la veu imponent de l'Ernesto Valle li anuncia que està obert i que pot entrar. El professor s'ha aixecat per rebre la Julia, però de seguida seuen tots dos, un a cada banda de la taula de fusta plena de papers i presidida per un ordinador portàtil.

—Gràcies per venir, Julia —diu el professor, que entrellaça els dits de les mans—. No m'allargaré gaire.

—Tranquil, tinc temps. L'autobús no surt fins d'aquí a vint-i-cinc minuts.

—Genial. De totes maneres, no et vull entretenir gaire —diu l'Ernesto, que fa una pausa d'uns quants segons. Tot seguit, somriu i continua parlant—. M'has impressionat.

—Impressionat? Què vol dir? —pregunta la noia, molt sorpresa.

—Era a la cafeteria quan has resolt l'enigma que t'ha plantejat en Daniel Durán. Jo no m'havia ni acostat a la solució. Ha sigut fantàstic veure com anaves estirant el fil fins que has trobat la resposta.

—Home, he tingut una mica de sort.

—Què dius, ara! Res de sort! La teva capacitat de deducció és brillant! I per a una persona que estudia Criminologia, tenir aquesta qualitat és extraordinari.

La noia queda aclaparada per les paraules del professor. No s'esperava gens que la xerrada anés per aquí.

—Gràcies —es limita a contestar la Julia, ruboritzada.

—Escolta, t'he estat observant des de principi de curs. Ets molt bona i crec que t'ho passaràs molt bé fent aquesta carrera —afirma l'Ernesto, mentre obre un calaix de la taula i en treu una carpeta—. Això és el que et volia comentar.

El professor entrega un dossier a la Julia. La noia el fulleja per sobre i veu que es tracta d'una cosa de l'any 2014. A simple vista, sembla la documentació d'un cas policial.

—Cada any dono l'oportunitat a alguns alumnes de treure matrícula d'honor en la meva assignatura —continua explicant en Valle—. No m'agrada posar aquesta nota a qualsevol. Crec que ha de ser exclusiva per al millor de cada promoció. Aquest any, tinc molt clar qui serà una de les alumnes que podran aspirar a la matrícula. T'agradaria intentar-ho?

—Esclar —contesta la Julia amb timidesa, mentre passa les pàgines del dossier a poc a poc—. Què hauria de fer?

—Investigar aquest cas. És de fa cinc anys. Es tracta de la mort del psicòleg Pedro Juncosa.

—He d'investigar la mort d'aquest home? Com?

—Això depèn de tu. La teva feina serà reconstruir el cas i donar-me el teu veredicta a final de curs. En aquesta carpeta hi tens tota la documentació que necessites per arribar a una conclusió.

—Però és un cas que ja s'ha jutjat, no?

—Sí, però el cas de la mort d'en Pedro Juncosa és força particular. Està arxivat com a suïcidi. El jutge va determinar que ell mateix s'havia tret la vida penjant-se a la seva habitació.

—Doncs si és un suïcidi, què he d'investigar? És ben clar què va passar.

—No, no és tan clar. Després de cinc anys, encara hi ha alguns dubtes sobre el que va passar exactament, malgrat el dictamen que va fer el jutge. La teva missió serà convertir-te en la criminòloga que seràs en el futur. Vull que t'ho estudiïs tot i que elaboris una teoria; això serà el que jo valoraré, més enllà de si finalment creus que va ser un suïcidi o no. Sé que ho faràs molt bé i que em convenceràs perquè et posi una matrícula d'honor. Què me'n dius? Acceptes el repte?